

Detta år föddes 22 barn i socknen, varav 14 var pojkar och 8 flickor.
9 äktenskap ingicks och 12 stycken avled.
Av de döda var 5 barn.

Från **sockenstämmorprotokollen** detta år kan nämnas:

Det taltes om det förestående tornbygget och bestämdes, att kassan för byggnadsmrken och kyrkotionde skulle användas för betalning därtill.

Det bestämdes, att byggmästaren Joen i Orrevalla och nämndemänne skulle, som skulle övervaka arbetet, skulle få 1 daler 16 öre kopparmynt om dagen för sitt arbete vid tornbyggandet.

Murarmästaren skulle få 2 daler kopparmynt samt drängen Carl Månsson, som var utsedd till hantlangare åt murarmästaren, 1 daler 16 öre kopparmynt om dagen.

Torpare, krigsmän och inhyses folk, liksom hemmanens folk skulle hjälp att med arbetet utan ersättning.

Om två personer i Tåby, hade rykte gått, att de varit tillsammans med pestsmittade vid Mem.

Detta rykte tillintegjordes nu, då vederbörande hade blivit undersökta och befunna friska.

Klockaren Petter Joahnsson befanns, att ha stulit virke med mera från kyrkotornsbyggandet, och efter husrannsakan värderas dess värde till motsvarande två enbetslass bränsle.

Petter erkände vad som anklagades honom.

Då han tillfrågades, om hur han skulle förlikas med församlingen, begärde han få avsked från sin syssla.

Begärde också, att inte bli lagförd för förseelsen, då virket återlämnats.

Församlingen biföll hans begäran om entledigande och samtidigt bestämdes, att organisten Benjamin Wåhlander, i fortsättningen skulle ansvara för båda sysslorna, medan Petter skulle hjälpa till med sången i kyrkan och vissa andra sysslor.

Sluträkning gjordes angående kyrkotornsbyggandet.

Det hade gått till på så sätt, att det gamla stentornet revs till ungefär hälften och på detta sattes i stället ett högt trätorn, där kyrkklockorna hade upphängts.

Men innertaket i kyrkan liksom målning av tornet fick väntas med.

Men arbetet hade inte gått friktionsfritt, utan när det gamla tornets revs hade en gravsten för Fribergiska släkten i Fristad blivit sönderslagen.

Efter långa diskussioner blev beslutet, att byggmästaren Joen Månsson i Orrevalla och Knut Friberger skulle dela på kostnaden för stenens lagande, 36 daler kopparmynt vardera.

När alla kostnaderna hade betalats befanns, att inte de anslagna pengarna räckt till, varför nya uttaxeringar från hemmanen var nödvändiga.

Man bestämde också, att Benjamin Wåhlander, som skött både organist och

klockaretjänsten skulle uppbära staten och premien för båda sysslorna. Den avskedade klockaren Petter Johansson skulle få bo kvar i sin bostad och erhålla 12 daler kopparmynt årligen under sin ålderdom.

Sockenskomakaren Olof Botvidsson uppsade sin syssla vid sista sockenstämman.

Husförhören skulle i fortsättningen hållas efter julhelgen och då skulle främst kunskaperna i hustavlan undersökas.

Från **häradsrättens protokoll** kan följande nämnas:

Två av rotehållarna i Skällingstads båtsmansrote hade icke ordentligt betalt de gemensamma kostnaderna för båtsmännen. De två felande ålades, att betala kostnaderna omgående samt ersätta rättegångskostnaderna för de två kärande rotehållarna.

Till förmyndare för Lena Cajsa Sandberg i Brunneby, vid boupppteckning av boet tillsammans med Jonas Johansson, utsågs hennes fader trädgårdsmästaren Mårten Sandberg.

Två olovliga lägersmålsärenden förekom:

Drängen Botvid Persson och pigan Elin Håkansdotter, tillstodo att de med varandra begått lägersmål, men detta icke skett under äktenskapslöfte. Men när barnet icke var fött uppsköts saken till kommande ting. Då dömdes Botvid Persson, att böta 10 daler silvermynt och Elin Håkansdotter 5 daler silvermynt, samt att han skulel giva 4 daler och hon 2 daler silvermynt till Tåby kyrka, samt enskilt avlösas i sakristian. När barnet nu var dött, utdömdes intet underhåll.

Drängen Jonas Bengtsson, i tjänst hos en handelsman i Norrköping och kvinnpersonen Greta Persdotter anklagades för olovlig beblandelse, varav att gossebarn avlats.

Jonas nekade alldelse, att vara barnafader.

Men hustruarna Lisbetha Olsdotter i Fyrby och ryttarehustrun Maria Jönsdotter på Stensvads ägor, vilka var närvarande vid Gretas födsel, intygade båda att hon under födseln sagt Jonas vara barnfadern.

Efter Jonas ytterligare nekande frågade häradsrätten, om någon av dem tidigare varit lagsökt förlägersmål.

Greta erkände då, att för cirka 7 år sedan hon fött ett barn, men det skulle ha skett under äktenskapslöfte.

Målet uppsköts till nästa ting, för ytterligare upplysning i saken.

När målet kom upp vid nästa ting, beslöt att målet skulle hänskjutas till Norrköpings kämnersrätt för avdömande, då det första barnet var fött där.

Den 5 mars detta år hölls urtima ting vid Fristads gästgivaregård.

Målet gällde avlidne båtsman Sven Olosson Torpströms änka Kerstin Mickelsdotter på Tåby ägor och gifta båtsmannen Måns Orre på Tåby ägor.

Av utredning och vittnesmål framkom, att båtsman Måns Orre och Kerstin Mickelsdotter, för 4 år sedan, en söndagsnatt haft samlag med varandra, varav Kerstin blivit med barn rådd.

Barnet hade hon fött i ensamhet i en kammare i Fyrby.

Hon hade straxt efter födseln strypt barnet och efter några dagar, en natt,

lagt det döda barnet i ladugolvet under halmen.
Inga hade upptäckt förhållandet, och under de gångna åren har hon gått i kyrkan och tagit nattvarden.

Nästlidna lördag hade hon blivit svårt sjuk och skickat efter sin själasörjare kyrkoherden Bengt Follén.

För honom hade hon omsider bekant sin gärning och därpå annammat det sälliga sakramentet.

Kyrkoherden hade frågat Kerstin, om hon kunde omtala detta även för andra, vilket hon samtyckt till.

De tillkallade vittnena regementskommissarien Lundman och dejan hustru Elisabet Olsdotter i Fyrby hade då kommit till henne och åhört hennes bekännelse, vilket de erkände.

Länsman Wiman med några andra hade letat i ladugolvet och på Kerstins anvisat ställe, funnit några små ben, som ansågs vara från ett barn.

Kersin intygade, att allt detta var sant och riktigt.

Avskedade båtsman Måns Orre tillstod, att han haft samlag med Kerstin för cirka 4 år sedan.

Han hade fått reda på, att Kerstin var med barn och påtog sig faderskapet, men nekade till delaktighet i missgärningen.

Han hade hela tiden trott, att Kerstin fått missfall.

Hans hustru Magdalena Salomonsdotter hade först nu på morgonen fått reda på förhållandet, men påfordrade icke äktenskapskillnad, utan ville att deras äktenskap skulle fortgå.

Urtima tingsrättens utslag blev, att Kerstin Mickelsdotter var till barnamord förvunnen och för detta, sig själv till välförtjänt straff samt androm till skräck och varnagel, mista livet, halshuggas och å bålet brännas.

Måns Orre dömdes, att böta 80 daler silvermynt, men då han inte hade pengar att betala med borde straffet förvandlas till spöstraff.

Men då han var 63 år gammal och hans liv vid sådant spöstraff, kunde spillas, dömdes han i stället till 20 dagars fängelse på vatten och bröd i Linköpings slott.

Efter avverkad straff skulle han betala 4 daler silvermynt till Tåby kyrka samt sitta i stocken en söndag.

Utdrag ur Tåby sockens dödsbok.

Den 15 maj 1751 halshöggs och bålet brändes, för gjort barnamord 2 1/2 år sedan, båtsmansänkan Kerstin Mickelsdotter, 52 år gammal, på Skogsby rättsplats.

Den 24 mars 1773 avled båtsmannen Måns Orre, 86 år gammal.